

Ναυπάκτου Ιερόθεος: «Γάμος ομοφύλων» και «τεκνοθεσία»

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου](#)

«Γάμος ομοφύλων» και «τεκνοθεσία»

Του Μητροπολίτου Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου Ιεροθέου

Τό θέμα τῆς ὁμοφυλοφιλίας καί στήν Πατρίδα μας προχωρᾷ σταδιακά στόν «πολιτικό γάμο» τους, ὕστερα ἀπό ἀπαιτήσεις, ἴσως καί πιέσεις τῶν ἐνδιαφερομένων, μέ τήν παράλληλη ἀπαίτηση στό δικαίωμα τῆς υἱοθεσίας παιδιῶν, τήν τεκνοθεσία.

Ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἀκολουθεῖ τήν θεολογία της παραμένει πιστή στήν πάγια θέση της ὅτι εὐλογεῖ τόν ἐτερόφυλο γάμο μέ τό μυστήριό της, ἀπό τόν ὁποῖον γάμο συγκροτεῖται μιά οἰκογένεια, καρπός δέ τῆς ἀγάπης τῶν δύο αὐτῶν, τοῦ ἀνδρός καί τῆς γυναικός, εἶναι τά παιδιά. Κάθε ἄλλη σχέση εἶναι ἐκτός Χριστιανικοῦ γάμου.

Μέσα σέ μιά τέτοια εύλογημένη σχέση υπάρχουν πρότυπα, πατέρα και μητέρα, και όπως είναι εύνοητο, τό παιδί πού αναπτύσσεται σέ μιά οικογένεια γνωρίζει τούς ρόλους τῶν δύο φύλων πού θά παίξη ρόλο στήν ζωή του.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν παραμένει μόνο στήν ἐπευλόγηση τῆς ἀρχῆς τῆς οικογενειακῆς ζωῆς δύο ἐτεροφύλων μέ τό μυστήριο τοῦ γάμου, ἀλλά ποιμαίνει καί παιδαγωγεῖ ὅλη τήν οικογένεια γιά νά ἀναπτυχθῇ πνευματικά, σύμφωνα μέ τήν διαχρονική παράδοσή της, χωρίς, βέβαια, νά παραβιάζει τήν ἐλευθερία τους.

Γενικά τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας εἶναι διπλό: ἀφ' ἑνός μέν νά ὁμολογῇ τήν ἀλήθεια τῆς πίστεως, ὅπως ἀποκαλύφθηκε ἀπό τόν Χριστό, ἀφ' ἑτέρου δέ νά ἀσκῇ ποιμαντική διακονία στούς πιστούς, στούς ἀθέους, τούς ἀνθρώπους ὅλων τῶν ἡλικιῶν, τούς ἐτεροφύλους, τούς ὁμοφύλους κλπ.

Ὡς πρός τό θέμα τῶν ὁμοφύλων πού ἀπασχολεῖ τήν σύγχρονη κοινωνία μας πρέπει νά τονισθῇ ὅτι ὅ,τι καί ἂν ὑποστηρίζεται ἀπό μερικούς, ἡ πραγματικότητα εἶναι ὅτι υπάρχουν μόνο δύο φύλα ἀπό βιολογικῆς πλευρᾶς καί πολλοί «σεξουαλικοί προσανατολισμοί», ὅσα εἶναι καί τά πάθη τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ Πολιτεία ἀπό τό ἔτος 2015 νομοθέτησε τό σύμφωνο συμβίωσης τῶν ὁμοφύλων, ἀλλά αὐτήν τήν περίοδο στήν Πατρίδα μας γίνεται συζήτηση καί ἐτοιμάζεται νομοσχέδιο, ἀπό πληροφορίες, γιά τόν «πολιτικό γάμο» τῶν ὁμοφυλῶν ζευγαριῶν καί τήν τεκνοθεσία.

Ὅμως, ὁ γάμος προϋποθέτει ἀνδρόγυνο καί καρπός τῆς ἀγάπης τῶν συζύγων εἶναι τά παιδιά, τά ὁποῖα ζοῦν σέ ἕνα φυσικό περιβάλλον πού εἶναι ἡ οικογένεια στήν ὁποία υπάρχουν τά πρότυπα τῶν ρόλων τοῦ πατέρα καί τῆς μητέρας. Σέ αὐτό τό περιβάλλον θά ἀναπτυχθοῦν σωματικά, ψυχολογικά καί πνευματικά καί θά ἀντιμετωπίσουν ὅλες τίς κρίσεις τῆς ἡλικίας τους.

Ὁ «γάμος τῶν ὁμοφύλων» ὑπονομεύει τήν συγκρότηση τῆς οικογένειας, σύμφωνα μέ τόν περίφημο ὀρισμό τοῦ Ρωμαίου Μοδέστου τοῦ 3ου αἰῶνα μ.Χ. ὅτι ὁ γάμος εἶναι «ἔνωσις ἀνδρός καί γυναικός, συγκλήρωσις τοῦ βίου παντός, θείου τε καί ἀνθρωπίνου δικαίου κοινωνία».

Αὐτό σημαίνει ὅτι ἡ ἐνδεχόμενη θέσπιση «γάμου ὁμοφύλων», ἐκτός ἀπό τήν διάσπαση τῆς οικογένειας, θά δημιουργήσῃ δύο σοβαρά προβλήματα.

Τό πρῶτον πρόβλημα εἶναι ἡ τεκνοθεσία, ἡ υἱοθεσία τέκνων, ἡ ὁποία παραβλέπει τό λεγόμενον «συμφέρον τοῦ παιδιοῦ». Τό παιδί δικαιούται νά ζῇ σέ οικογένεια καί νά ἔχη κατάλληλους γονεῖς, πατέρα καί μητέρα, καί μάλιστα «τροφό μητέρα» καί

προστασία-ασφάλεια από πατέρα μέ όλη τήν άγωγή πού θά τοῦ προσφέρουν.

Ο Ζάν Πιαζέ, εισηγητής τῆς άναπτυξιακῆς ψυχολογίας, κάνει λόγο γιά τά τέσσερα στάδια τῆς άνάπτυξης τῶν παιδιῶν, δηλαδή τό «αίσθησιοκινητικό στάδιο» (άπό τήν γέννηση μέχρι 2 ἐτῶν), τό «προσυλλογιστικό στάδιο» (2-7 ἐτῶν), τό «στάδιο τῆς συγκεκριμένης σκέψης» (7-11 ἐτῶν), τό «στάδιο τῆς τυπικῆς σκέψης» (11-16 ἐτῶν) πού συνδέεται μέ τήν έφηβεία. Καί μαζί μέ τήν άναπτυξιακή ψυχολογία συνδέονται καί τά στάδια τῆς «ταυτότητας καί τῆς διαταραχῆς-δυσφορίας τοῦ φύλου».

Εἶναι φανερόν ὅτι τό κάθε παιδί σέ ὅλη αὐτή τήν διαδικασία τῆς άνάπτυξής του πού εἶναι μερικές φορές θυελλώδης, χρειάζεται ἕνα ἥρεμο οἰκογενειακό περιβάλλον, καί βεβαίως ἕνα περιβάλλον στό ὁποῖο θά ὑπάρχει μητέρα καί πατέρας γιά νά βλέπη τούς ἰδιαίτερους ρόλους τούς ὁποίους ἔχει ὁ καθένας στήν ζωή.

Αὐτό ἔχει σχέση μέ τά «δικαιώματα» τοῦ παιδιοῦ καί τό «συμφέρον» του.

Στήν «Διεθνή Σύμβαση γιά τά Δικαιώματα τοῦ παιδιοῦ» τοῦ ΟΗΕ (20-11-1989), ἡ ὁποία κυρώθηκε άπό τήν Χώρα μας μέ τόν Ν. 2101 τῆς 2/2 Δεκεμβρίου 1992 ὅπου άναφέρεται «τό συμφέρον τοῦ παιδιοῦ». Στό ἄρθρο 21 γίνεται λόγος γιά τήν υἰοθεσία γιά τό «συμφέρον τοῦ παιδιοῦ». Μεταξύ τῶν ἄλλων ρυθμίζεται ὅτι ἡ υἰοθεσία ἐπιτρέπεται άπό τίς ἁρμόδιες ἁρχές εάν «εἶναι δυνατή ἐν ὅψει τῆς καταστάσεως τοῦ παιδιοῦ σέ σχέση μέ τόν πατέρα καί τήν μητέρα του, τούς συγγενεῖς καί τούς νομίμους εκπροσώπους τους», καθώς ἐπίσης γιά τό ἐξωτερικό σέ «μιά ἀνάδοχη ἢ σέ μιά υἰοθετοῦσα οἰκογένεια».

Αὐτό σημαίνει ὅτι «τό συμφέρον τοῦ παιδιοῦ» γιά τήν άνάπτυξή του προϋποθέτει τό νά ζῇ σέ οἰκογένεια, μέ τούς ρόλους τοῦ πατέρα καί τῆς μητέρας, ἄνδρα καί γυναίκα, διαφορετικά παραβιάζεται αὐτή ἡ Διεθνής Σύμβαση γιά τά Δικαιώματα τοῦ παιδιοῦ.

Ἄν ἡ Πολιτεία προχωρήσει στήν θέσπιση «πολιτικοῦ γάμου τῶν ὁμόφυλων ζευγαριῶν» χωρίς θέσπιση δικαιώματος υἰοθεσίας παιδιῶν, τότε ἡ Χώρα μας θά καταδικαστῇ άπό τό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων γιά άθέμιτη διάκριση σέ βάρος τῶν «ζευγαριῶν τοῦ ἰδίου φύλου», ὅπως ἐπισημαίνει ὀρθῶς ὁ Εἰδικός Νομικός Σύμβουλος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κ. Θεόδωρος Παπαγεωργίου, σέ περισπούδαστο ἄρθρο του.

Ἐκτός καί ἂν ἐν γνώσει του ὁ Ἑλληνας νομοθέτης προχωρήσει σέ νομοθέτηση μόνον τοῦ λεγομένου «γάμου τῶν ὁμοφύλων», ὥστε ἁργότερα, ὅταν καταδικαστῇ ἡ Χώρα μας, νά θεσπισθῇ «ὑποχρεωτικά» καί τό δικαίωμα τῶν ὁμοφύλων νά υἰοθετήσουν παιδιά. Δέν νομίζω ὅτι θά εἶναι εἰλικρινής μιά τέτοια προσπάθεια μέ

ἀπόκρυψη σκοποῦ!

Τό δεύτερον πρόβλημα εἶναι τό θέμα τῆς λεγόμενης «παρένθετης μητέρας», ὅπως λέγεται ἀπό μερικούς, ὅτι δηλαδή τά «ὁμόφυλα ζευγάρια» θά προσλάβουν ἄλλες γυναῖκες προκειμένου νά παραχωρήσουν τήν μήτρα τους γιά νά κυοφορήσουν παιδιά καί ἔπειτα νά τά δώσουν σέ αὐτούς νά τά μεγαλώσουν.

Αὐτό, πέρα ἀπό πολλά βιοηθικά διλήμματα, εἰσάγει καί μιά ὀπισθοδρομική πρακτική ἡ ὁποία θεωρεῖ τήν γυναῖκα ὡς μιά «παιδοποιητική μηχανή», πράγμα πού συνιστᾷ τήν ὑποτίμηση τῆς γυναίκας ὡς ἀνθρώπου καί τήν παραθεώρηση τῆς μητρότητάς της, ὑπενθυμίζοντας ἀρχαῖες ἀντιλήψεις, σύμφωνα μέ τίς ὁποῖες ἡ γυναῖκα ἐθεωρεῖτο ἕνα res-πράγμα.

Ἐννοεῖται ὅτι τό Κοινοβούλιο, τό ὁποῖο κάθε χρόνο ἀρχίζει τίς ἐργασίες του μέ ἁγιασμό ἀπό τήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καί τά ἐπί μέρους μέλη του, πρέπει νά ἔχουν τήν εὐαισθησία μέ τούς νόμους πού θεσπίζουν νά μή καλύπτουν ἀπλῶς τίς ἀνάγκες μερικῶν πολιτῶν καί νά ἐνδίδουν στίς προτιμήσεις τους, ἀλλά νά παιδαγωγοῦν τούς πολίτες ὥστε αὐτοί νά κυριαρχοῦν πάνω στά πάθη τους καί νά εἶναι ὠφέλιμοι στήν κοινωνία, ἀλλά καί ὑπεύθυνοι γιά τό μέλλον τῆς Πατρίδας μας.

Δυστυχῶς, ὑπάρχει μιά μερίδα ἀνθρώπων πού ἐπιδιώκουν τό δικό τους συμφέρον καί ἀγνοοῦν τό «συμφέρον» τῶν υἱοθετημένων παιδιῶν μέ τέτοιες προϋποθέσεις, τά ὁποῖα, μάλιστα, θά σηκώσουν δισβάστακτα βάρη ἀπό μερίδα συμμαθητῶν καί φίλων τους, μέ ἀποτελέσματα ἀρνητικά γιά τήν υπόλοιπη ζωή τους.

Ἐπομένως, πέρα ἀπό ὅλα τά ἄλλα, ὀφείλουμε σεβασμό τόσο στό παρελθόν ὅσο καί στό μέλλον καί ἔχουμε εὐθύνη γι' αὐτό.